

Rom 15, 15-16

15 og 16: Likevel, brødre, om noe har jeg skrevet mer frimodig til dere, for å påminne dere, på grunn av den nåde som er gitt meg av Gud, at jeg skulle være en Jesu Kristi tjener overfor hedningene og gjøre prestetjeneste for Guds evangelium, for at hedningene kan være et offer, velbehagelig og helliget ved Den Hellige Ånd.

Likevel, om noe har jeg skrevet mer frimodig til dere, selv om jeg altså er overbevist om hvor rike dere er både på kunnskap og godhet. Dvs. på enkelte områder har jeg skrevet mer frimodig til dere. I dette antyder Paulus at det var litt dristig av ham å formane slike kristne som disse i Rom, på denne måten. For det første fantes det i denne menigheten også høyt ansette både jøder og hedninger. Dernest var også apostelens formaning til en viss grad av en slik karakter at de kunne tenke at han så på dem som svært lite opplyste. Men av fare for at de skulle fornærmes, og at dermed det gode inntrykket av apostelens "hålsosamme" lærdommer skulle reduseres eller totalt ødelegges, har han med denne innledende forklaringen villet eliminere ethvert grunnlag for slike følelser. Med samme hensikt har han også dette ordvalget: han sier at med sitt brev har han bare villet påminne dem om dette - som de vel selv visste og forstod -.

Så forteller han dem årsaken og hva som drev ham til å skrive til dem. Han sier: På grunn av (i kraft av) den nåde som er gitt meg av Gud, at jeg skulle være en Jesu Kristi tjener overfor hedningene. Jeg har gjort det på grunn av mitt embete, sier han, jeg er en Jesu Kristi tjener. Selv om min undervisning ikke har vært fullstendig nødvendig for at dere kunne bli frelst, har jeg likevel, på grunn av min tjeneste kjent meg drevet til å gjøre noe også for dere. Av Guds nåde har jeg jo mottatt det kallet at jeg skal være "en Jesu Kristi tjener overfor hedningene". Derfor anser jeg meg pliktig til å tjene så mange som mulig. Her vil apostelen dermed ha sagt det samme som han sa i kap. 1: 13-15 med disse ordene: "Jeg har ofte planlagt å komme til dere - men inntil nå er jeg blitt forhindret -, slik at jeg kunne høste noe frukt også blant dere, slik som blant de andre folkeslagene. Jeg er en skyldner, både overfor grekere og barbarer, både overfor vise og uforstandige". Det er altså sin plikt Paulus holder fram her som grunn for at han skriver til dem som nok også selv var opplyste og begavet (konf. kap. 1: 5, 11: 13, 1Kor 9: 16-17 m. fl.).

Gjennom denne forklaringen han nå har gitt dem, er han begynt å tale om sitt embete, sin tjeneste som apostel. Først taler han om apostelkallets indre vesen og høye tjeneste: "gjøre prestetjeneste for Guds evangelium, for at hedningene kan være et offer, velbehagelig og helliget ved Den Hellige Ånd". Her ser han på det som en yppersteprestelig tjeneste i Herrens store tempel. At jeg skulle gjøre prestetjeneste for Guds evangelium (sv: förrättande Guds evangeli offertjänst). Uttrykket her betyr egentlig: "arbeide i hellig tjeneste", "prestelig tjene eller forvalte". Like nedenfor ser vi at det ikke heter at evangeliet - men at hedningene (de som ble vunnet for Kristus) kunne være et offer. Dermed

ser vi det korrekte i en oversettelse som går på prestelig å tjene Guds evangelium, dvs. på samme måte som tempelprestene være opptatt med dette, en daglig sysselsettelse i hellig arbeide.

for at hedningene kan være et offer, velbehagelig og helliget ved Den Hellige Ånd. Paulus har et vidunderlig syn på sitt kall. Han ser seg som utsendt i Kristi tjeneste, for å oppsøke og bringe hjem til Faderen et stort og velbehagelig offer; en skare av frelste hedninger som lovpriser Lammet. Den som i egentlig forstand har oppsøkt og båret hjem til Faderen dette offer, er jo Han, den enbårne, som ble sendt fra himmelen for å frelse syndere. Peter taler om dette, og sier: "For også Kristus led én gang for synder, den rettferdige for de urettferdige, for at han skulle føre oss fram til Gud" (1Pet 3: 18), dvs. føre hjem til Faderen byttet som var vunnet; de frelste sjelene. Men så er Kristi tjenere hans "medhjelpere" ved at de forkynner denne forsoning for sjelene. Så herlig ser nå Paulus på sitt kall.

Videre sier han om offeret at det blir "velbehagelig". De omvendte og troende hedningene er et offer som er velbehagelig for Gud. Ingen syndere kan i seg selv være velbehagelige for Gud. Men Guds gjenfødte barn, fattige i ånden, er hellige og ustraffelige "i den elskede" (Ef 1: 4 flg.), rensset i hans blod. Herren sier om de forbilledlige ofrene at "jeg har ikke behag i dem" (Jer 14: 12). Det er som motsetning til dette Paulus her bemerker at disse offer av frelste hedninger er velbehagelige for Gud. Kristus var det store sonofferet. Og det var så velbehagelig for Faderen at det også virket Guds velbehag over alle troende syndere. Nå skulle disse bli velbehagelige takkofre for Gud.

I tillegg sier nå Paulus om dette offeret at det er "helliget ved Den Hellige Ånd". Mens Det gamle testamentes ofringer bare på forbilledlig vis var helliget gjennom de ytre seremoniene, skal nå dette offeret på den rette grunnvoll være helliget "ved Den Hellige Ånd". I kap. 12: 1 lærte Paulus at vi skal framstille våre legemer som "et levende offer, hellig og velbehagelig for Gud". Men dette kan jo bare skje gjennom Den Hellige Ånds verk i vårt indre. Og da forstår vi også hvordan det offeret som omtales her blir helliget ved Den Hellige Ånd. Gjennom alt dette har så Paulus skildret sitt kall og embete på en vidunderlig måte; en tjeneste i hele den guddommelige treenighet. Først sier han at han er en "Kristi tjener". Dernest at han skulle gjøre prestetjeneste for Guds evangelium. For det tredje at offeret (for Gud) skulle helliges ved Den Hellige Ånd.

Og hver eneste én som er en Kristi tjener, som arbeider for å føre sjeler til sin Herre, står jo i den forstand likt med Paulus. Men da burde vel også det vi her har talt om virkelig kunne oppmuntre, fryde og styrke en trofast sjelesørger. Med all den anfektelse innenfra og utenfra som denne tjenesten påfører oss, må vi ikke glemme at vår sak er Herrens, og at vårt embete tilhører vår Gud (Jes 49: 4). Vi er Kristi tjenere, vi er med og samler sammen til det store takkofferet som skal bæres fram for Faderen; dette offeret av alle frelste sjeler. Og når vi kjenner på avmakt og udugelighet overfor så stort et verk, da må vi huske at offeret skal "helliges ved Den Hellige Ånd" - at det er egentlig han som kaller, samler og helliger, og i Kristus Jesus holder sjelene fast og bevarer til evig liv. Dette var apostelens trøst, og det han hadde å rose seg av. Det ser vi også i følgende vers.